

ความเห็นส่วนตัว

ของ นายนคินทร์ เมฆไตรรัตน์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๐/๒๕๖๕

เรื่องพิจารณาที่ ๑๗/๒๕๖๕

วันที่ ๒๐ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง	ศาลปกครอง	ผู้ร้อง
	-	ผู้ถูกฟ้อง

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ (๖) ขัดหรือแย้งต่อ
รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๗ วรรคสอง และมาตรา ๔๐ วรรคสอง
หรือไม่

ความเห็น

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๗ และมาตรา ๔๐ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓
สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย โดยมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การตรากฎหมายที่มีผล
เป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัตไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่
รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายดังกล่าวต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิ
หรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้
รวมทั้งต้องระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย” และวรรคสอง บัญญัติว่า
“กฎหมายตามวรรคหนึ่ง ต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่ส่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีได้กรณีหนึ่ง
หรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเฉพาะ” มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพ
ในการแสดงความคิดเห็น การพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา และการสื่อความหมายโดยวิธีอื่น
การจำกัดเสรีภาพดังกล่าวจะกระทบมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเฉพาะ
เพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐ เพื่อคุ้มครองสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลอื่น เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย
หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเพื่อป้องกันสุขภาพของประชาชน” มาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง

บัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิในทรัพย์สินและการสืบมรดก” และวรรคสอง บัญญัติว่า “ขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิเช่นว่านี้ ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ” และมาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบอาชีพ” และวรรคสอง บัญญัติว่า “การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำไม่ได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อรักษาความมั่นคงหรือเศรษฐกิจของประเทศ การแข่งขันอย่างเป็นธรรม การป้องกันหรือจัดการกีดกันหรือการผูกขาด การคุ้มครองผู้บริโภค การจัดระเบียบการประกอบอาชีพเพียงเท่าที่จำเป็นหรือเพื่อประโยชน์สาธารณะอย่างอื่น”

พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้เดาขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยวิธีการหรือในลักษณะ ดังต่อไปนี้ (๑) ใช้เครื่องขายอัตโนมัติ (๒) การเรขาย (๓) การลดราคาเพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมการขาย (๔) ให้หรือเสนอให้สิทธิในการเข้าชมการแข่งขัน การแสดง การให้บริการการซิงโชค การซิงรางวัล หรือสิทธิประโยชน์อื่นใดเป็นการตอบแทนแก่ผู้ซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือแก่ผู้นำหีบห่อหรือสลากรหรือสิ่งอื่นใดเกี่ยวกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ มาแลกเปลี่ยนหรือแลกซื้อ (๕) โดยแจก แฉม ให้ หรือแลกเปลี่ยนกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือกับสินค้าอื่น หรือการให้บริการอย่างอื่นแล้วแต่กรณี หรือแจกจ่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในลักษณะ เป็นตัวอย่างของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือเป็นการจูงใจสาธารณะให้บริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ รวมถึงการกำหนดเงื่อนไขการขายในลักษณะที่เป็นการบังคับซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยทางตรง หรือทางอ้อม (๖) โดยวิธีหรือลักษณะอื่นใดตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการ”

พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์ในการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เนื่องจากเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เป็นต้นเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาด้านสุขภาพ ครอบครัว อุบัติเหตุ และอาชญากรรมต่อสังคม โดยส่งผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย ดังนั้น จึงควรกำหนดมาตรการต่าง ๆ ในการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขายอันเป็นการควบคุม การเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และกำหนดมาตรการการบำบัดรักษาหรือฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ทั้งนี้ เพื่อช่วยลดปัญหาและผลกระทบที่เกิดจากเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และช่วยสร้างเสริมสุขภาพที่ดีให้กับประชาชน โดยการกำหนดมาตรการดังกล่าวอย่างสอดคล้องทำให้ประชาชนตระหนักรถึงพิษภัยหรือผลเสียของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ตลอดจนช่วยป้องกันเด็กและเยาวชน ไม่ให้เข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้โดยง่าย ในส่วนของการควบคุมการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์นั้น

พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ได้กำหนดห้ามมิให้ผู้โดยสาร เครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยวิธีการหรือในลักษณะ ดังต่อไปนี้ (๑) ใช้เครื่องขายอัตโนมัติ (๒) การเร่ขาย (๓) การลดราคาเพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมการขาย (๔) ให้หรือเสนอให้สิทธิในการเข้าชมการแข่งขัน การแสดง การให้บริการการซิงโชค การซิงรางวัล หรือสิทธิประโยชน์อื่นใดเป็นการตอบแทนแก่ผู้ซื้อ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือแก่ผู้นำทีบห่อหรือถุงห่อสิ่งอื่นใดเกี่ยวกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ มาแลกเปลี่ยนหรือแลกซื้อ (๕) โดยแยก แฉม ให้ หรือแลกเปลี่ยนกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในลักษณะ เป็นตัวอย่างของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือเป็นการจูงใจสาธารณะให้บริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ รวมถึงการกำหนดเงื่อนไขการขายในลักษณะที่เป็นการบังคับซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยทางตรง หรือทางอ้อม (๖) โดยวิธีหรือลักษณะอื่นใดตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการ ทั้งนี้ มาตรา ๓๐ (๖) ของบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว ได้บัญญัติให้อำนาจ รัฐมนตรีในการกำหนดห้ามมิให้ผู้โดยสาร เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในรูปแบบของวิธีการหรือลักษณะใด โดยเป็นไปตามคำแนะนำของคณะกรรมการ ซึ่งพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ ได้กำหนดนิยามของคำว่า “คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการนโยบาย เครื่องดื่มแอลกอฮอล์แห่งชาติ และมาตรา ๔ วรรคหนึ่ง ได้กำหนดให้นายกรัฐมนตรีรักษาการ ตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ ออกกฎหมาย ระเบียบ และประกาศ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ จึงเป็นกรณีที่บัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว บัญญัติให้อำนาจฝ่ายบริหารในการตรากฎหมายลำดับรองออกมาใช้บังคับ เพื่อกำหนดรายละเอียด เกี่ยวกับการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดยเป็นไปตามคำแนะนำของคณะกรรมการนโยบาย เครื่องดื่มแอลกอฮอล์แห่งชาติ

การที่พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ (๖) ต้องบัญญัติ ให้อำนาจรัฐมนตรีซึ่งเป็นฝ่ายบริหารในการตรากฎหมายลำดับรองเพื่อกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการขาย เครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยเป็นไปตามคำแนะนำของคณะกรรมการนโยบายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แห่งชาติ อันเป็นการควบคุมการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์นอกเหนือไปจากการที่บัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว บัญญัติห้ามมิให้ผู้โดยสาร เครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยวิธีการใช้เครื่องขายอัตโนมัติ การเร่ขาย การลดราคา เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมการขาย หรือในลักษณะเป็นการให้หรือเสนอให้สิทธิในการเข้าชมการแข่งขัน การแสดง การให้บริการการซิงโชค การซิงรางวัล หรือสิทธิประโยชน์อื่นใดเป็นการตอบแทนแก่ผู้ซื้อ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือแก่ผู้นำทีบห่อหรือถุงห่อสิ่งอื่นใดเกี่ยวกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

มาแลกเปลี่ยนหรือแลกซื้อ หรือโดยเจก แตม ให้ หรือแลกเปลี่ยนกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือกับสินค้าอื่น หรือการให้บริการอย่างอื่นแล้วแต่กรณี หรือแจกจ่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในลักษณะ เป็นตัวอย่างของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือเป็นการจูงใจสาธารณะให้บริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ รวมถึงการทำหนดเงื่อนไขการขายในลักษณะที่เป็นการบังคับซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยทางตรง หรือทางอ้อม เนื่องจากการร่างบทบัญญัติแห่งกฎหมายเพื่อควบคุมการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ฝ่ายนิติบัญญัติซึ่งเป็นผู้ร่างกฎหมายหรือผู้ตราพระราชบัญญัติ ย่อมไม่อาจร่างบทบัญญัติโดยกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทั้งหมดไว้ในพระราชบัญญัติควบคุม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ เพื่อให้การนำบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว ไปใช้บังคับเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับสภาพสังคมได้ ทั้งนี้ เนื่องจากบทบัญญัติแห่งกฎหมายย่อมต้องมีการพัฒนาไปตามรูปแบบของสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและต่อเนื่องอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ซึ่งได้รับความสนใจจากสังคมมากยิ่งขึ้น ดังนั้น หากบทบัญญัติแห่งกฎหมายไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปตามรูปแบบของสังคม บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวจะย่อมไม่อาจกันนำมาใช้บังคับได้อย่างมีประสิทธิภาพเนื่องจากไม่สอดคล้องกับสภาพสังคม พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นกฎหมายลายลักษณ์อักษรระดับพระราชบัญญัติ ซึ่งการจะพัฒนาบทบัญญัติแห่งกฎหมายในพระราชบัญญัติดังกล่าวให้สอดคล้องกับสภาพสังคม โดยที่ให้ฝ่ายนิติบัญญัติดำเนินการยกร่างแก้ไขพระราชบัญญัติย่อมไม่ทันท่วงที ดังนั้น พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ (๖) จึงจำเป็นที่จะต้องบัญญัติให้อำนาจฝ่ายบริหารในการดำเนินการตรากฎหมายลำดับรองเพื่อกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อันเป็นการพัฒนาบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวให้สอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบัน ประกอบกับฝ่ายบริหารย่อมรับรู้ถึงปัญหาหรืออุปสรรคในการควบคุมการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นอย่างดียิ่งกว่าฝ่ายนิติบัญญัติซึ่งเป็นผู้ร่างบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว เนื่องจากฝ่ายบริหารเป็นผู้นำบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวไปใช้บังคับ การบัญญัติให้อำนาจฝ่ายบริหารในลักษณะดังกล่าวจึงย่อมส่งผลทำให้การควบคุมการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับสภาพสังคม เป็นไปตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑

อนึ่ง ฝ่ายบริหารจะมีอำนาจในการตรากฎหมายลำดับรองเพื่อกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มากน้อยเพียงใด ก็โดยอาศัยพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ (๖) ซึ่งเป็นกฎหมายแม่บทเท่านั้น ฝ่ายบริหารย่อมมีอำนาจเพียงเท่าที่

บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวได้บัญญัติให้อำนาจไว้ กล่าวคือ ฝ่ายบริหารต้องตรากฎหมายลำดับรอง เพื่อกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้อยู่ภายในขอบเขตของพระราชบัญญัติ ควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งเป็นกฎหมายแม่บทที่บัญญัติให้อำนาจไว้อย่างเคร่งครัด โดยที่การตรากฎหมายลำดับรองดังกล่าวต้องตราให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติควบคุม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๔๑ อีกทั้งไม่อ灸ตรากฎหมายลำดับรองเพื่อกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับ การขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในลักษณะตามอำเภอใจได้ แม้ว่านายกรัฐมนตรีจะมีอำนาจในการตรา กฎหมายลำดับรองโดยอาศัยพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓๐ (๖) ประกอบมาตรา ๔ แต่ทั้งนี้ ต้องอยู่ภายใต้คำแนะนำของคณะกรรมการนโยบายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แห่งชาติ ซึ่งประกอบไปด้วยนายกรัฐมนตรีหรือรองนายกรัฐมนตรีที่นายกรัฐมนตรีมอบหมาย เป็นประธานกรรมการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข เป็นรองประธานกรรมการคนที่หนึ่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เป็นรองประธานกรรมการคนที่สอง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง อุตสาหกรรม และปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีเป็นกรรมการ จึงเป็นกรณีที่การตรากฎหมายลำดับรอง ของฝ่ายบริหารเพื่อควบคุมการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ต้องอยู่ภายใต้การพิจารณาและกลั่นกรอง ของคณะกรรมการนโยบายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แห่งชาติอันเป็นการพิจารณาร่วมกันอย่างถ้วน ของรัฐมนตรีหลายฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และอยู่ภายใต้การควบคุม ตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายของกฎโดยศาลปกครอง อันเป็นการตรวจสอบและถ่วงดุล การปฏิบัติหน้าที่ของฝ่ายบริหารในการตรากฎหมายลำดับรอง ดังนั้น การที่พระราชบัญญัติควบคุม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓๐ (๖) ประกอบมาตรา ๔ บัญญัติให้อำนาจ นายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นฝ่ายบริหารมีอำนาจในการประกาศกำหนดห้ามมิให้ผู้ใดขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในรูปแบบของวิธีการหรือลักษณะใด โดยคำแนะนำของคณะกรรมการนโยบายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แห่งชาติ จึงไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม และถึงแม้ว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวจะมีลักษณะเป็นการจำกัดสิทธิ หรือเสรีภาพของบุคคลในการเลือกซื้อทางการซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อยู่บ้าง แต่ทั้งนี้ จำกัดเฉพาะ วิธีการหรือลักษณะที่บทบัญญัติแห่งกฎหมายกำหนดเท่านั้น และเป็นการจำกัดเพื่อประโยชน์สาธารณะ ในการควบคุมการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวจึงไม่ได้มีลักษณะเป็น การเพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ เป็นไปตามหลักความได้สัตส่วน และไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคล อีกทั้งบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวมีผลใช้บังคับ

เป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีได้กรณีนึงหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเฉพาะจะ
ไม่ได้มีลักษณะเป็นการจำกัดเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา
และการสื่อความหมายโดยวิธีอื่นของบุคคล และไม่ได้มีลักษณะเป็นการจำกัดสิทธิในทรัพย์สิน
และการสืบมรดกของบุคคลแต่อย่างใด ทั้งนี้ ถึงแม้ว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวจะมีลักษณะ
เป็นการจำกัดเสรีภาพในการประกอบอาชีพอยู่บ้าง กล่าวคือ การกำหนดห้ามมิให้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์
แต่เป็นการกำหนดเฉพาะวิธีการและลักษณะที่นายกรัฐมนตรีประกาศกำหนดเท่านั้น การจำกัดเสรีภาพ
ในการประกอบอาชีพดังกล่าวจึงมีลักษณะเป็นการจัดระเบียบการประกอบอาชีพเพียงเท่าที่จำเป็น
อีกทั้งเป็นไปเพื่อการควบคุมการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อันเป็นประโยชน์สาธารณะ ดังนั้น
พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ (๖) จึงไม่ขัดหรือแย้ง
ต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๗ วรรคสอง และมาตรา ๔๐ วรรคสอง
อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นว่า พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์
พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ (๖) ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง
มาตรา ๓๗ วรรคสอง และมาตรา ๔๐ วรรคสอง

บ. ๙

(นายนarinทร์ เมฆไตรรัตน์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ